مجله‌ی انجمن نویسندگان جوان

صاحب امتیاز و مدیر مسئول: فرهاد نیک‌پی

(ادامه‌ی مقاله)

خیلی دلم می‌خواست بدانم چه چیزی باعث شده که مهندس ناصر، که همیشه با ما مهربان و صبور بود، آن‌طور با آقای رضوی رفتار کند. پرسیدم و او فقط گفت: «بعضی آدم‌ها فکر می‌کنند که اگر کسی را زیر فشار بگذارند، زودتر به نتیجه می‌رسد.» اما من می‌دانستم که ماجرا پیچیده‌تر از این حرف‌هاست.

چند روز بعد، وقتی برای تحویل گزارش‌ها به دفتر رفتم، آقای رضوی را دیدم که پشت میز نشسته بود و با چشم‌هایی قرمز به صفحه‌ی مانیتور خیره شده بود. سلام کردم، اما جواب نداد. انگار نه انگار که کسی وارد اتاق شده است. همان لحظه فهمیدم که اتفاق بدی افتاده است.

بعدها فهمیدم که آقای رضوی در جلسه‌ای خصوصی با مدیرعامل شرکت، آقای کامران دلاوری، از کار برکنار شده است. دلیل رسمی آن «کاهش بودجه‌ی پروژه‌ها» اعلام شد، اما همه می‌دانستند که ماجرا چیز دیگری است. او مخالف یکی از تصمیم‌های مدیرعامل بود و حاضر نشده بود امضای خود را پای آن بگذارد.

روزهای بعد، فضای دفتر کاملاً عوض شد. همکاران کمتر با هم حرف می‌زدند، همه سرشان را پایین انداخته بودند و کار می‌کردند. من هم که تازه‌کار بودم، سعی کردم بیشتر ساکت باشم و فقط به کارهایی که به من محول می‌شد برسم. اما هر بار که از اتاق مدیرعامل رد می‌شدم، حس می‌کردم که همه‌ی نگاه‌ها به من دوخته شده است.

یک هفته بعد، آقای رضوی برای همیشه از شرکت رفت. هیچ جشن خداحافظی‌ای برگزار نشد. فقط یک ایمیل کوتاه از طرف مدیرعامل برای همه‌ی کارکنان ارسال شد که در آن از «همکاری سال‌های ایشان» تشکر شده بود. همین. هیچ اشاره‌ای به دلیل واقعی رفتنش نشده بود. انگار که او هرگز وجود نداشته است.

من ماندم و کلی سؤال بی‌جواب. چرا باید کسی که درست کار می‌کند، که وجدان دارد، که حاضر است برای حق بایستد، این‌طور از صحنه حذف شود؟ چرا باید کسی که سکوت نمی‌کند، تاوان سنگین‌تری بدهد؟ هنوز هم نمی‌دانم جواب درست این سؤال‌ها چیست، اما یک چیز را خوب فهمیدم: در دنیای کار، همیشه کسی که حق دارد برنده نیست.

شاید همین تجربه‌ها باعث شد که بعدها، وقتی خودم مسئولیت تیمی را بر عهده گرفتم، تلاش کنم تا حد امکان از فشار بی‌جا بر زیردستانم جلوگیری کنم. شاید همین تجربه‌ها باعث شد که بعدها، وقتی خودم مسئولیت تیمی را بر عهده گرفتم، تلاش کنم تا حد امکان از فشار بی‌جا بر زیردستانم جلوگیری کنم. شاید همین تجربه‌ها باعث شد که بعدها، وقتی خودم مسئولیت تیمی را بر عهده گرفتم، تلاش کنم تا حد امکان از فشار بی‌جا بر زیردستانم جلوگیری کنم.

رنجِ مرد بدونِ سرپناه

نگارنده: مهرداد بیات

با اجازه‌ی صاحبان این مکان‌های محترم، از همه‌ی کسانی که در این روزهای سخت، درِ خانه‌ها و دل‌هایشان را به روی ما باز کردند، سپاسگزارم.

مجله‌ی انجمن نویسندگان جوان

صاحب امتیاز و مدیر مسئول: فرهاد نیک‌پی

سردبیر: مهرداد بیات

مدیر اجرایی: سیمین دلاوری

دبیر بخش داستان: نگار صدیقی

دبیر بخش شعر: کامران رستگار

طراح جلد و صفحه‌آرا: نسرین قاسم‌زاده

نشانی دفتر مجله: خیابان بهار، کوچه‌ی شماره ۴، پلاک ۱۲

تلفن تماس: ۰۲۱-۶۶۴۰۱۲۸۷

پست الکترونیک: majaleh@anjoman-javan.ir

وب‌سایت: www.anjoman-javan.ir

شماره‌ی ثبت: ۱۲۸۷۴

هدیه‌ی آسمان

نوشته‌ی مهدی رحیمی

مهدی رحیمی در ۱۲ سالگی

مهدی رحیمی در ۱۲ سالگی

مهدی رحیمی در ۱۲ سالگ